

PUSULA

Kültür - Sanat - Edebiyat

Yıl: 2014-2015
Sayı: 2

İMTİHAN

Sabahın ilk ışıkları vurdu yine gözüme. Daha atağımdan kalkmadan kahvaltının o buram buram kokusu üzerime sinmişti ve nihayetinde yatağımdan kalkıp ilk işim elimi yüzümü yıkayıp, kahvaltı sofrasına oturmak olmuştu. Akabinde çantamı hazırlamak için ders programıma göz atıp artık yola çıkma vakti gelmişti.

Şimdi asıl konumu gelmek istiyorum. Yedi yıl boyunca o yollarda yürüdüğüm ve sekizinci yılında ancak devletin servise kavuşturduğu o yollarda yeni bir maceram daha başlayacaktı. Aslında daha bağcıklarımı bağlamadan insanın ayaklarına inen o yolların soğukluğu. Zaten o çamur deryası yollarda yürürseniz ancak anlarsınız bunun nasıl bir his olduğunu. O çamur çaylak yolda yürürken ayağımızı her kaldırdığımız da paçanıza yapışan o çamur lakeleri benim moralimi bozan en büyük etkendi. Servis bekleme noktasına geldiğimizde arkadaşlarla servis arabası gelene kadar şakalaşır, sohbet eder, oradan buradan konuşuruz. Zaten o şakalaşmalar, muhabbetler o soğukta içimizi ısıtan tek şeydir. Servis nihayet gelir ve ön koltuğa her zamanki gibi ben ve en yakın arkadaşım oturur. Serviste de konuşmalar laf atmalar derken ikinci yuvamıza geliriz.

Okulun günlük ders, teneffüs ve oyun macerasından sonra yine koca bir günü daha yemiş oluyoruz. Şimdi de artık okulun değil evin yolunu tutmaya geldi sıra. Ayaklarımız okulda dinlenir ve ısınırken, yollar bunun acısını çıkarmak için beklerdi sanki...

Oysa artık sıcacık servisimizin içine girdiğimizde o eski soğuklar, çamurlar artık hüzünlü bazen de tebessüm ettiren birer hatıra...

Aslında ben o yedi yıl boyunca çektiğim sıkıntılardan, dertlerden usanmadım, bıkmadım... Çünkü ben her adım attığımda aslında okulumu da bir adım daha yaklaşıyordum. Ben bir adım daha attığımda bilgiye, geleceğe, umuda bir adım daha yaklaşıyordum. Siz de asla çektiğiniz sıkıntılardan, engellerden hemencecik bıkmayın, usanmayın; çünkü siz usandıkça kazanacağımız şeyleri kaybedersiniz.

Nimetullah DURMAZ

NE KADAR OLSA

Dağlarda ne kadar fırtına olsa,
Dünya ne kadar fani olsa,
Felek ne kadar hain olsa,
Yine de senin hasretin kadar değil.

Mezar ne kadar karanlık olsa,
Cehennem ne kadar sıcak olsa,
Zakkum ne kadar acı olsa,
Yine de senin kadar zor değil.

Sultan BOZ

VATAN NEDİR?

Üzerinde yaşadığımız toprak,
Gölgesine yaslandığımız ağaç,
Annemin sıcacık kucacı,
Babamın huzurlu ocağı.

Denizleri, dağları, ovaları.
Gelibolu, Arıburnu, Conkbayır'ı.
Şehitlerimizin kanı, anaların ağıdı.
Hepsi sende saklı Anadolu .

Destanlar, masallar, ninniler.
Ne şiirler yazıldı,
Ne efsaneler,
Vatanım, seni anlatmaya söz mü yeter.

İsmail KARABAYIR

O GELDİ

571 yılında Mekke' de
Tam da sabaha karşı,
Annesi Âmine,
Babası öldü, o doğmadan önce.

O geldi.
Tüm dünya değişti.
Bir de görsen,
Kisra Sarayı yıkılıverdi.

Kölelik kaldırıldı.
Herkes eşit davranıldı.
Güvenilirdi.
Artık el-emin denildi

Ahlak güzelliyle,
Kâinatın efendisi,
Hz. Hatice ile evlendi.
Daha 25 yaşında idi.

Hiç yalan söylemezdi.
Hep şükrederdi.
İlk mescidini inşa etti.
İsmi Mescit-i Nebi verdi.

Medine de 632 yılında,
Hz. Aişe'nin odasında.
63 yaşında,
En güzel örnek oldu dünyaya.

Gülbahar AKIL

Ömer Faruk ASLAN

Bariş BERKER

ÇANAKKALE GEÇİLMEZMİŞ

Şehitler ölmezmiş,
Vatan bölünmezmiş,
Şimdi anladım ki;
Çanakkale geçilmezmiş.

Geçmişten günümüze,
Çok kan döküldü çok,
Şimdi anladım ki,
Çanakkale geçilmezmiş.

On beşliler geldi geçti.
Artık sıra bize geldi
Ölürüm bu vatan uğruna
Çanakkale geçilmezmiş

Ömrümüzü adadık yoluna.
Çok can verdik vatan uğruna,
Canlar feda olsun cennet vatanıma,
Çanakkale geçilmezmiş.

18 Mart'tır Çanakkale günü,
Şehitlerimizi anıyoruz hüznü,
Canlarını çekinmeden verdiler,
Çanakkale geçilmezmiş.

Yasemin POLATCI

CENNET VATANIM

Cennet vatanım benim.
Her tarafı ayrı bir güzel,
Üç tarafı denizlerle çevrili,
Cennet vatanım, cennet vatanım.

Vatanını sevenler,
Çalışır her zaman.
Yurdunu kurtarmak için,
Savaşır her zaman.

Bu vatan bizim.
Bu toprak bizim.
Sahip çık yurduna,
Ezdirme düşmanına.

Hatice GÜNİŞİK

Ömer Faruk ASLAN

BENİM VATANIM

Senin altında doğdum, senin altında öleceğim.
Ben de senin, toprağına gireceğim.
Sesinle ağladım, sesinle güleceğim.
Benim vatanım, canım Türkiye'm

Dünyada yoktur, senin gibi bir vatan.
Nasıl ihanet eder, vatanına bir insan.
Sana feda olsun, bu bedenle, bu can.
Benim vatanım, canım Türkiye'm.

Muhtacız biz senin bir karış toprağına.
Karnımızı doyuran, ekmeğıyle, suyuyla.
Gökte dalgalanan şu essiz bayrağıyla.
Benim vatanım, canım Türkiye'm.

Yetersin sen bu koca dünyaya.
Göz açtırmayız hain düşmanlara.
Gelemez onlar bu cennet vatana.
Benim vatanım, canım vatanım.

Ali Armağan EVLİ

GÖREMEZSİN

Bir daha böyle vatan göremezsin,
Uğruna Mehmetçik gibi ölemezsın.
Bu vatani kimseye vermeyeceksın,
Her karesini ayrı seveceksın.

Öyküleri, destanları, ağıtları,
Atalarımızın anlamlı sözleri,
Analarımızın fedakâr yüreğı,
Dillere destan yiğitleri.

Dağı, taşı, tepesi.
Gölü, denizi, şelalesi.
Başarılarla dolu geçmişi,
Anlatılmaz bir aşk gibi.

Kendi gibi dili de güzel,
Her sözü ayrı özel,
Her zaman güzel söyler
Benim cennet vatanım.

Türküm mutluyum gururluyum.
Bu vatani çok seviyorum.
Dünyayı verseniz vazgeçmiyorum.
Düşmana izin vermiyorum.

İmran MERT

NEVRUZUN GELİŞİ

Ergenekon'dan çıkıştır,
21 Mart günü.
Yeni bir başlangıçtır.
Göktürklerin doğuşu.

Ergenekon'dan çıktılar,
Dünyaya yayıldılar.
O günden beri,
Kutlarınız biz nevrüz.

Atlarınız ateş üzerinden,
İşte bu gündür ilkbahar gelişi,
Her 21 Mart günü,
Unutmayın sakın Nevruz Bayramını.

Dilan AKARSU

Zeynep GÜRBÜZ

NEVRUZ: DEMİR DAĞI ERGENEKON

Tarih daha güzel nasıl anlatılabilir ki? Bir milletin geçmişini efsanelerle anlatan en güzel eserlerdir destanlar. Türk milleti gerek şanlı geçmişiyle, gerekse sözlü eserlerin gündelik yaşamda oldukça etkili olmasıyla destan türünde birçok eser vermiştir. Bunlardan biri Göktürklerin tarih sahnesine çıkışlarını anlatan Ergenekon destanıdır.

ERGENEKON DESTAN'I:

Türk illerinde Göktürlere itaat etmeyen bir yer yoktu. Bunu kıskanan yabancı kavimler Göktürklerin üzerine yürüdü, maksatları öç almaktı. Göktürkler, çadırlarını, sürülerini bir yere topladılar. Çevresine hendek kazıp beklediler. Düşman gelince vuruşma başladı. On gün vuruştular. Göktürkler üstün geldi. Bu yenilgiden sonra yabancı kavimlerin hanları ve beyleri av yerine toplanıp konuştular.” Göktürlere hile yapmazsak, akıbetimiz yaman olur.” Dediler. Tan ağrınca, baskına uğramış gibi, ağırlıklarını bırakıp kaçtılar. Göktürkler, “ Bunların vuruşma güçleri bitti, kaçıyorlar” deyip arkalarından yetiştiler.

Göktürkleri görünce, birden döndü... vuruşma sonunda düşman Göktürkleri gafil avlayıp yendi. Göktürkleri öldüre öldüre çadırlarına geldiler. Çadırlarını ve mallarını öylesine yağmaladılar ki bir ocak bile kurtulamadı. Büyüklerin hepsini kılıçtan geçirdiler, küçükleri kul edindiler. Her düşman bir çocuk alıp gitti...

Göktürklerin başında İlhan vardı. Çocukları çoktu; fakat bu uğursuz vuruşmada bir tanesi hariç hepsi öldü. Kayı adlı bu oğlunu o yıl evlendirmişti. İlhanın dokuz-oğuz adlı bir de yeğeni vardı. Kayı ile dokuz-oğuz düşmana tutsa olmuşlardı. Akat on gün sonra ikisi de eşleriyle birlikte atlarına atlayıp kaçmayı başarmışlardı. Burada düşmandan kaçıp gelen çok sayıda deve, at, koyun, öküz buldular. “ dört taraftaki illerin hepsi bize düşman. Gereği o dur ki, “dağların insan yolu düşmez bir yer bulup oturalım” dediler.

Dağa doğru sürülerini alıp göç ettiler. Geldikleri yoldan başka yolu olmayan bir yere vardılar. Göktürklerin vardıkları yerde akarsular, türlü bitkiler, meyveler, bin bir çeşit ağaçlar ve avlar vardı. Böyle bir yeri görünce ulu tanrıya şükrettiler.

Ömer Faruk ASLAN

Hayvanların kışın etini yediler, yazın sütünü içtiler. Derisini giydiler. Bu ülkenin adını ERGENEKON koydular.

İki Göktürk prensinin Ergenekon’ da çocukları çoğaldı. Kayı Han’ın çok çocuğu oldu. Dokuz Oğuz Han’ın az çocuğu oldu. Çok yıllar bu iki Han’ın çocukları Ergenekon’da kaldı. Pek çoğaldılar...

Dört yüzyıl sonra kendileri ve sürüleri Ergenekon’a sığmaz oldular. Buna bir çare bulabilmek için Kurultay’ı topladılar. Göçüp Ergenekon’dan çıkılma kararını aldılar. Kurultay bu kararı alınca Göktürkler Ergenekon’dan çıkmak için yol aradılar, bulamadılar.

O zaman bir demirci dedi ki: “ Bu dağda bir demir madeni var. Şunun demirini eritse belki bize geçit verir.” dedi. Göktürkler demircinin söylediği demir madenini gördüler. Dağın geniş yerine bir kat odun, bir kat kömür dizdiler. Dağın her yerini yakacakla doldurduktan sonra, yetmiş koyunun yetmiş derisinden körük yapıp yetmiş yere koydular. Odun-kömürü ateşleyip körüklemeye başladılar.

Tanrı’nın gücü ve inayetiyle ateş kızdıktan sonra demir dağ eridi, akı verdi. Bir yüklü deve çıkacak kadar yol oldu. O kutsal yılın, kutsal ayının, kutsal günü Göktürkler Ergenekon’ dan çıktılar. Daha sonra bu kutlu gün Göktürklerin ve tüm Türk ailesinin bayramı oldu, kutlandı, anıldı.

Göktürkler şanına şan, gücüne güç kattı.

İsmail KARABAYIR

Kerem CETİN

CANIM ÖĞRETMENİM

Canım öğretmenim,
Sizi çok seviyorum.
Siz bizim canımızsınız.
Siz bizim solmayan gülümüsünüz.

Dağlar bile anlamaz,
Kuşlar bile bilmez,
Sizin böyle iyi kalpli olduğunuzu,
Siz hep bizi düşünürsünüz,
Canım öğretmenim.

Zeynep Aleyna POLATCI

İMTİYAZ SAHİBİ

Hüseyin ARICI

GENEL YAYIN YÖNETMENİ

İzzet AYGÜN

YAZI İŞLERİ MÜDÜRÜ

Ömer HAZER

GÖRSEL DANIŞMAN

Berrin BULUT

YAYIN KURULU

Meltem METİN

Zeynep BİTMEZ

Zehra ÇOBAN

OKUL ADRES TELEFON

Ş.SELAHATTİN ŞİŞMAN İLKÖĞRETİM KURUMLARI

Muhsin Yazıcıoğlu Mah. Sünlü Bulvarı No:36 06760

Çubuk/ANKARA 0312 838 42 23